Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

20 януари 2021 година*

„Обжалване — Конкуренция — Картели — Решение, с което се установява нарушение на член 101 ДФЕС — Глоби — Отмяна — Възстановяване на главницата по глобата — Член 266 ДФЕС — Мораторни лихви — Разграничение между мораторни и компенсаторни лихви — Изчисляване на лихвите — Член 90, параграф 4, буква а), второ изречение от Делегиран регламент (ЕС) № 1268/2012“

По дело C-301/19 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 11 април 2019 г.,

Европейска комисия, за която се явяват F. Dintilhac, P. Rossi и F. Jimeno Fernández, в качеството на представители,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Printeos SA, установено в Алкала де Енарес (Испания), за което се явяват H. Brokelmann и P. Martínez-Lage Sobredo, abogados,

ищец в първоинстанционното производство

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: M. Vilaras (докладчик), председател на състава, N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin и K. Jürimäe, съдии,

генерален адвокат: G. Pitruzzella,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: испански.

Решение

1 С жалбата си Европейската комисия иска да бъде отменено решението на Общия съд на Европейския съюз от 12 февруари 2019 г., Printeos/Комисия (T-201/17, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2019:81), с което той частично уважава иска на Printeos SA, осъжда Европейския съюз, представляван от Комисията, да поправи вредите, претърпени от това дружество поради неплащането на последното на сума в размер на 184 592,95 EUR, която му се дължи на основание на мораторни лихви, започнали да текат в периода от 9 март 2015 г. до 1 февруари 2017 г., по силата на член 266, първа алинея ДФЕС в изпълнение на решението на Общия съд от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), и разпорежда това обезщетение да бъде увеличено с мораторни лихви, считано от обявяването на обжалваното съдебно решение до плащане в пълен размер, по лихвен процент, фиксиран от Европейската централна банка (ЕЦБ) за нейните основни операции по рефинансиране (наричан по-нататък „лихвеният процент за рефинансиране на ЕЦБ“), увеличен с 3,5 процентни пункта.

2 Printeos подава насрещна жалба, с която иска частична отмяна на точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение относно dies a quo на посоченото увеличение.

Правна уредба

Регламент (ЕО) № 1/2003

3 Член 31 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), озаглавен „Съдебен контрол [на] Съда […]“, предвижда:

„Съдът разполага с [правомощия за пълен съдебен контрол] върху решения[та], с които Комисията е [наложила глоба] или [парична имуществена санкция]. Той може да отмени, намали или увеличи наложената [глоба] или [периодична имуществена санкция]“.

Финансовият регламент

4 Член 78 от Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза и за отмяна на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета (ОВ L 298, 2012 г., стр. 1, наричан по-нататък „финансовият регламент“), озаглавен „Установяване на вземания“, гласи:

„1. Установяването на вземане представлява действие, чрез което отговорният разпоредител с бюджетни кредити:

а) проверява наличието на задължението;

б) определя или проверява действителността и размера на задължението;

в) проверява условията, съгласно които задължението е изискуемо.

2. Собствените ресурси, предоставени на Комисията, както и всички вземания, които са определени като безспорни, ликвидни и изискуеми, се установяват чрез нареждане за събиране до счетоводителя, последвано от дебитно известие, изпратено на длъжника, като и двете се съставят от отговорния разпоредител с бюджетни кредити.

3. Недължимо платените суми се събират.

4. На Комисията се предоставят правомощия да приема делегирани актове в съответствие с член 210 относно подробните правила за установяването на вземанията, включително процедурата и оправдателните документи, както и на лихвата за забава“.

5 Член 83 от Финансовия регламент, озаглавен „Глоби, санкции и начислени лихви, наложени от Комисията“, предвижда:

„1. Сумите, постъпили от глоби, финансови санкции и други санкции, както и всички начислени лихви или други генерирани от тях приходи не се записват като бюджетни приходи, докато решенията за тяхното налагане може да бъдат отменени от Съда на Европейския съюз.

2. Посочените в параграф 1 суми се записват като бюджетни приходи във възможно най-кратък срок и най-късно през годината след изчерпването на всички правни средства за защита. Сумите, които трябва да бъдат възстановени на субекта, който ги е платил, след произнасяне на решение на Съда на Европейския съюз, не се записват като бюджетни приходи.

[…]

4. На Комисията се предоставят правомощия да приема делегирани актове […] относно подробните правила за сумите, получени под формата на глоби, санкции и начислени лихви“.

6 Член 92 от Финансовия регламент, озаглавен „Срокове“, гласи:

„1. Плащанията се извършват в следните срокове:

а) 90 календарни дни за споразумения за възлагане, договори, споразумения и решения за отпускане на безвъзмездни средства, които включват технически услуги или дейности, които са особено сложни за оценяване и по които плащането зависи от одобрението на отчет или удостоверение;

б) 60 календарни дни за всички други споразумения за възлагане, договори, споразумения и решения за отпускане на безвъзмездни средства, по които плащането зависи от одобрението на отчет или удостоверение;

в) 30 календарни дни за всички други споразумения за възлагане, договори, споразумения и решения за отпускане на безвъзмездни средства.

[…]

5. При изтичане на сроковете, определени в параграф 1, кредиторът има право на лихва освен по отношение на държавите членки.

6. На Комисията се предоставят правомощия да приема делегирани актове в съответствие с член 210 относно подробните правила за сроковете за плащания и относно определянето на обстоятелствата, при които кредиторите, които са получили плащане със закъснение, имат право да получат лихва за забава за сметка на реда, от който е платена главницата“.

Делегиран регламент (ЕС) № 1268/2012

7 Делегиран регламент (ЕС) № 1268/2012 на Комисията от 29 октомври 2012 година относно правилата за прилагане на Финансовия регламент (ОВ L 362, 2012 г., стр. 1) е приет от Комисията на основание член 78, параграф 4 от Финансовия регламент.

8 Член 80, параграф 3 от Регламент № 1268/2012 предвижда:

„Дебитното известие уведомява длъжника, че:

[…]

б) ако плащането на задължението бъде извършено преди крайния срок, не се дължи лихва за забава;

[…]“.

9 Съгласно член 83 от този регламент, озаглавен „Лихва за забава“:

„1. Без да се засягат специфичните разпоредби, произтичащи от прилагането на нормативната уредба, приложима за съответния сектор, върху всяко вземане, което не е изплатено на крайната дата, посочена в член 80, параграф 3, буква б), се начислява лихва съгласно параграфи 2 и 3 от настоящия член.

2. Лихвата за вземанията, неизплатени на крайната дата, посочена в член 80, параграф 3, буква б), е [лихвеният процент за рефинансиране на ЕЦБ] в сила на първия календарен ден на месеца, в който попада крайната дата, увеличена със:

а) осем процентни пункта, когато дългът е по договор за обществена поръчка за доставки и услуги по дял V;

б) три и половина процентни пункта във всички останали случаи.

3. Размерът на лихвите се изчислява от календарния ден, следващ крайния срок по член 80, параграф 3, буква б) и посочен в дебитното известие, до календарния ден, на който дългът е издължен в пълен размер.

Нареждането за събиране, съответстващо на размера на лихвите за забава, се издава, когато тези лихви бъдат реално получени.

4. В случай на глоби, когато длъжникът предостави финансова гаранция, приета от счетоводителя вместо плащане, дължимата лихва, считано от крайния срок, посочен в член 80, параграф 3, буква б), е лихвата по параграф 2 от настоящия член, която е в сила на първия ден на месеца, през който е прието решението за налагане на глоба, увеличена само с един и половина процентни пункта“.

10 Член 90 от посочения регламент, озаглавен „Събиране на глоби или други санкции“, гласи:

„1. Когато пред Съда на Европейския съюз бъде заведено дело срещу решение на Комисията за налагане на глоба или други санкции съгласно Д[оговора за ФЕС] или Договора за Евратом и докато не бъдат изчерпани всички правни средства за защита, длъжникът или плаща условно съответните суми по банковата сметка, посочена от счетоводителя, или предоставя финансова

гаранция, приемлива за счетоводителя. Гаранцията е независима от задължението за плащане на глобата, имуществената санкция или други санкции и е изпълнима при първо поискване. Тя покрива главницата и лихвите, дължими съгласно член 83, параграф 4.

2. Комисията обезпечава условно платените суми, като ги инвестира във финансови активи и по този начин гарантира сигурността и ликвидността на средствата, като същевременно се стреми да получи и финансов приход.

[…]

4. След изчерпване на всички правни средства за защита и когато глобата или санкцията е отменена или намалена, се предприема която и да е от следните мерки:

а) недължимо събраните суми заедно с начислените лихви се връщат на съответната трета страна. В случаите, в които цялостният генериран приход за съответния период е отрицателен, се възстановява номиналната стойност на недължимо събраните суми;

б) когато е предоставена финансова гаранция, тя съответно се освобождава“.

11 Член 111, параграф 4 от Делегиран регламент № 1268/2012 предвижда:

„При изтичане на сроковете, определени в член 92, параграф 1 от Финансовия регламент, кредиторът има право на лихва в съответствие със следните условия:

а) лихвените проценти са тези, посочени в член 83, параграф 2 от настоящия регламент;

б) лихвата се дължи за периода от календарния ден, следващ датата на изтичане на срока за плащане, определен в член 92, параграф 1 от Финансовия регламент, до датата на плащането.

[…]“.

Обстоятелства, предхождащи спора

12 Обстоятелствата, предхождащи спора, са изложени в точки 1—27 от обжалваното решение и за нуждите на настоящото производство могат да бъдат обобщени, както следва.

13 В член 1, параграф 5, буква а) от Решение C(2014) 9295 окончателен от 10 декември 2014 година относно производство по член 101 [ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП (AT.39780 — Пощенски пликове) (наричано по-нататък „решението от 2014 г.“) Комисията констатира, че Printeos е нарушило член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за Европейско икономическо пространство от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3), като в периода от 8 октомври 2003 г. до 22 април 2008 г. е участвало в картел, сключен и осъществен на европейския пазар на стандартните пощенски пликове по каталог и на специално отпечатаните пощенски пликове, включително в Дания, Германия, Франция, Швеция, Обединеното кралство и Норвегия.

14 В член 2, параграф 1, буква д) от това решение Комисията налага на Printeos, съвместно и солидарно с някои от неговите дъщерни дружества, глоба в размер на 4 729 000 EUR за констатираното нарушение.

15 Съгласно член 2, параграф 2 от посоченото решение наложената глоба трябва да се плати в срок от три месеца, считано от връчването на същото решение.

16 Член 2, параграф 3 от решението от 2014 г. гласи:

„След изтичане на този срок автоматично се начисляват лихви въз основа на лихвения процент [за рефинансиране на ЕЦБ, прилаган към] първия ден от месеца, през който е прието настоящото решение, увеличен с 3,5 процентни пункта.

Когато предприятие, посочено в член 1, подаде жалба, въпросното предприятие покрива размера на глобата към крайния срок за плащането ѝ, като предоставя приемлива финансова гаранция или като плаща условно размера на глобата в съответствие с член 90 от Делегиран регламент [№ 1268/2012]“.

17 Решението от 2014 г. е връчено на Printeos на 11 декември 2014 г. С електронно писмо от 16 февруари 2015 г. Комисията му припомня, че наложената с решението глоба трябва да се плати в срок от три месеца, считано от връчването на въпросното решение, и че ако Printeos реши да подаде жалба за отмяна пред Общия съд, същото трябва или да предостави достатъчна банкова гаранция, или да плати условно глобата.

18 Към електронното писмо е приложена „Information Note on Provisionally Paid or Guaranteed Fines“ (информационна нота за глобите, които са предмет на условно плащане или на гаранция) от 20 юли 2002 г., в която се посочва следното:

„[…] счетоводителят инкасира временно сумите на глобите, които са предмет на обжалване пред Съда на Европейския съюз, от засегнатото предприятие или изисква от него да предостави финансова гаранция. Когато се изчерпат всички възможности за обжалване, временно инкасираните суми и лихвите по тях се вписват в бюджета или се изплащат изцяло или отчасти на засегнатото предприятие.

[…]

От 2010 г. Комисията ще инвестира, що се отнася до наложените от нея глоби, изплатените условно суми във фонд, съставен от портфолио от активи, чиято рискова експозиция ще бъде ограничена до тази на висококачествените държавни кредити с остатъчен падеж до максимум [две] години, който фонд ще се управлява от службите на Комисията.

Ако Съдът отмени глобата изцяло или частично, Комисията ще възстанови отменения размер на глобата изцяло или частично заедно с гарантирания приход върху него.

Гарантираният приход се основава на резултатите от специфичния базов показател, изчислени според периода на инвестиране. […]“.

19 От една страна, на 20 февруари 2015 г. Printeos подава жалба до Общия съд с главно искане отмяна на решението от 2014 г. в частта, в която то се отнася до него, а от друга страна, на 9 март 2015 г. плаща условно наложената му с това решение глоба.

20 Размерът на платената от Printeos глоба е внесен във фонд от финансови активи (наричан по-нататък „фондът BUFI“), създаден на основание Решение C(2009) 4264 окончателен на Комисията от 15 юни 2009 година относно намаляването на рисковете в областта на управлението на условно инкасираните глоби, който фонд се управлява от генерална дирекция (ГД) „Икономически и финансови дела“. Това решение се основава на член 74 от Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 248, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, глава 1, том 3, стр. 198), заменен с член 83 от Финансовия регламент.

21 С решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722) Общият съд отменя член 2, параграф 1, буква д) от решението от 2014 г. Тъй като това съдебно решение не е обжалвано в предвидения срок, то става окончателно.

22 На 26 януари 2017 г. Комисията и Printeos си разменят електронни писма. Комисията уведомява Printeos, че след като Общият съд е отменил решението от 2014 г. в частта, в която с него му е наложена глоба, тя ще му възстанови условно платената глоба. Printeos иска възстановяването на глобата да включва лихвите върху размера на глобата, изчислени, считано от датата на условното ѝ плащане на 9 март 2015 г. по лихвения процент за рефинансиране на ЕЦБ, увеличен с 3,5 процентни пункта, а именно по същия лихвен процент като предвидения в член 2, параграф 3 от решението от 2014 г. в случай на забавено плащане на глобата. С две електронни писма от същия ден Комисията отхвърля това искане, като припомня, че както е посочено в информационната нота, приложена към електронното ѝ писмо от 16 февруари 2015 г., глобите, които са предмет на условно инкасиране, се инвестират във фонд, а в случай на отмяна се възстановяват заедно с гарантиран приход въз основа на резултатите от референтния индекс. Тъй като обаче тези резултати били отрицателни за периода, през който размерът на платената от Printeos глоба е инвестиран във фонда BUFI, само главницата по тази глоба трябвало да му бъде възстановена.

23 На 27 януари 2017 г. Printeos, позовавайки се на член 266 ДФЕС и на съдебно решение от 10 октомври 2001 г., Corus UK/Комисия (T-171/99, EU:T:2001:249), подновява искането си за плащане на лихви.

24 На 1 февруари 2017 г. Комисията възстановява на Printeos глобата, платена от последното на 9 март 2015 г. За разлика от това с електронно писмо от 3 февруари 2017 г. Комисията отхвърля доводите, изтъкнати от Printeos в подкрепа на искането му за плащане на лихви, като подчертава, че изборът да се плати условно глобата, вместо да се предостави финансова гаранция, е решение на самото дружество Printeos и че освен това последното напълно е разбирало факта, че размерът на условно платената глоба ще бъде инвестиран във фонд, чието функциониране и понятието за гарантиран приход са били подробно обяснени в информационната нота, приложена към електронното писмо от 16 февруари 2015 г.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

25 С иск, подаден в секретариата на Общия съд на 31 март 2017 г., Printeos предявява като главно искане Комисията да бъде осъдена да му заплати, от една страна, обезщетение в размер на 184 592,95 EUR, съответстващо на компенсаторните лихви, начислени върху сумата от 4 729 000 EUR по лихвения процент за рефинансиране на ЕЦБ, увеличен с 2 процентни пункта, за периода от 9 март 2015 г. до 1 февруари 2017 г., или ако не — по лихвения процент, който Общият съд приеме за подходящ, а от друга страна, компенсаторни лихви върху сумата от 184 592,95 EUR за периода от 1 февруари 2017 г. до датата, на която Комисията действително ще плати тази сума, по лихвения процент за рефинансиране на ЕЦБ, увеличен с 3,5 процентни пункта, или ако не — по лихвения процент, който Общият съд приеме за подходящ, и при условията на евентуалност, да се отменят двете електронни писма на Комисията от 26 януари 2017 г.

26 Първите две искания в иска на Printeos се основават главно на член 266, първа алинея ДФЕС, а при условията на евентуалност — на член 266, първа алинея ДФЕС, член 268 ДФЕС и член 340, втора алинея ДФЕС, както и на член 41, параграф 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

27 В съдебното заседание пред Общия съд, в отговор на устните въпроси на последния, Printeos, от една страна, посочва, че не желае повече да запази член 266, първа алинея ДФЕС като главно правно основание, в смисъл на самостоятелен способ за обжалване на първото искане в иска му, а от друга страна, потвърждава, че терминът „компенсаторни лихви“, който се съдържа в това искане, трябва да се разбира като имащ предвид „мораторни лихви“ по смисъла на точка 30 от решение от 12 февруари 2015 г., Комисия/IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83). От друга страна, по същия повод Printeos иска увеличаване на лихвения процент за рефинансиране на ЕЦБ, както е посочен в първото искане в иска му, на 3,5 процентни пункта.

28 С обжалваното съдебно решение Общият съд частично уважава иска на Printeos и осъжда Съюза, представляван от Комисията, да поправи претърпените от това дружество вреди поради неплащането на последното на сума в размер на 184 592,95 EUR, която му се дължи на основание на мораторни лихви, започнали да текат в периода от 9 март 2015 г. до 1 февруари 2017 г., по силата на член 266, първа алинея ДФЕС в изпълнение на съдебното решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722). Освен това Общият съд посочва, че дължимото на Printeos обезщетение се увеличава с мораторни лихви, считано от обявяването на обжалваното съдебно решение до плащане в пълен размер, изчислени по лихвения процент за рефинансиране на ЕЦБ, увеличен с 3,5 процентни пункта, като отхвърля иска в останалата му част.

29 В точки 55—68 от обжалваното съдебно решение Общият съд разглежда налице ли е достатъчно съществено нарушение на член 266, първа алинея ДФЕС.

30 В този смисъл, като се позовава по-специално на решение от 12 февруари 2015 г., Комисия/IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83, т. 29 и 30), в точка 56 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че в хипотезата на отмяна на решение, с което се налага глоба, или на решение, с което се разпорежда връщане на недължимо платеното, съдебната практика признава правото на засегнатата страна да бъде възстановена в положението, в което се е намирала преди това решение, което означава по-специално възстановяването на недължимо платената главница поради отмяната на решението, както и плащането на мораторни лихви, като това плащане представлява мярка за изпълнение на съдебното решение за отмяна по смисъла на член 266, първа алинея ДФЕС, тъй като цели да обезщети в предварително фиксиран размер този, който е бил лишен от възможността да разполага с вземането, и да подтикне длъжника да изпълни във възможно най-кратки срокове съдебното решение за отмяна.

31 В точки 60—65 от обжалваното съдебно решение Общият съд разглежда въпроса дали неплащането на мораторни лихви от Комисията на Printeos и прилагането на член 90, параграф 4, буква а) от Делегиран регламент № 1268/2012 представляват изпълнение на решението от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722) в съответствие с изискванията на член 266, първа алинея ДФЕС. Въз основа на този анализ в точка 66 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че Комисията неправилно е приела, че тази разпоредба я възпрепятства да изпълни абсолютното си и безусловно задължение да изплати мораторни лихви по силата на член 266, първа алинея ДФЕС. Общият съд добавя, че „начислените лихви“ по смисъла на член 90, параграф 4, буква а) не могат да бъдат квалифицирани като „мораторни лихви“ или като обезщетение в предварително фиксиран размер, а обозначават изключително реални положителни приходи от инвестирането на разглежданата сума.

32 Ето защо в точка 67 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че в приложение на член 266, първа алинея ДФЕС, както той е разтълкуван от съдебната практика, Комисията е длъжна не само да възстанови главницата по разглежданата глоба на Printeos като мярка по изпълнение на решението от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), но и да изплати на последното мораторни лихви.

33 В точка 68 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля доводите на Комисията за евентуално обогатяване без основание на Printeos поради отрицателните приходи от главницата по разглежданата глоба през периода, в който тя е трябвало да бъде депозирана във фонда BUFI, тъй като тези доводи са в пряко противоречие с логиката за обезщетяване в предварително фиксиран размер чрез начисляването на мораторни лихви, която логика се потвърждава от съдебната практика.

34 Така, в точка 69 от обжалваното съдебно решение Общият съд констатира, че е налице достатъчно съществено нарушение на член 266, първа алинея ДФЕС, което може да ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза по смисъла на член 266, втора алинея ДФЕС във връзка с член 340, втора алинея ДФЕС.

35 Що се отнася до другите условия за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза, в точка 71 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че неизпълнението от страна на Комисията на задължението ѝ да начисли мораторни лихви на основание член 266, първа алинея ДФЕС, представлява достатъчно пряка причинно-следствена връзка с претърпяната от ищеца вреда, която е равностойна на загубата на посочените мораторни лихви.

36 По отношение на размера на вредата, която трябва да се поправи, в точка 75 от обжалваното съдебно решение Общият съд определя подлежащата на обезщетяване главница в размер на 184 592,95 EUR, като тази сума съответства на мораторните лихви по лихвения процент за рефинансиране на ЕЦБ, увеличен с два процентни пункта, започнали да текат в периода от 9 март 2015 г. до 1 февруари 2017 г. В точка 73 от това решение Общият съд отбелязва, че Printeos е посочило този размер в първото искане в иска си, без това да е оспорено от Комисията.

37 Що се отнася до искането на Printeos, направено в съдебното заседание, да се разшири увеличението на лихвения процент за рефинансиране на ЕЦБ на 3,5 процентни пункта, Общият съд го отхвърля, като приема в точка 74 от обжалваното съдебно решение, че то е просрочено и противоречи на принципа за неизменяемост на исканията на страните и че принципът ne ultra petita му забранява да отиде отвъд претенцията на Printeos, както тя следва от първото искане в иска му.

38 Във връзка с искането за присъждане на мораторни лихви на основание на второто искане, в точка 76 от обжалваното съдебно решение Общият съд присъжда на Printeos мораторни лихви, считано от обявяването на това решение до окончателното изплащане от Комисията по лихвения процент за рефинансиране на ЕЦБ, увеличен с 3,5 процентни пункта. За разлика от това той отхвърля искането да се присъдят мораторни лихви, считано от 1 февруари 2017 г.

Искания на страните пред Съда

39 Комисията иска от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение,

– да разгледа делото по същество и да отхвърли като неоснователни искането за обезщетение на Printeos и повдигнатото от него възражение за незаконосъобразност на член 90, параграф 4, буква а) от Делегиран регламент № 1268/2012, както и като недопустимо или, при условията на евентуалност, като неоснователно искането за отмяна на двете електронни писма от 26 януари 2017 г., и

– да осъди Printeos да заплати съдебните разноски по производствата пред двете инстанции.

40 Printeos иска от Съда:

– да отхвърли жалбата,

– в противен случай, като се произнесе по същество, да уважи искането му за обезщетение, като осъди Комисията да заплати обезщетение от 184 592,95 EUR заедно с мораторни лихви, считано от датата на предявяване на иска по дело T-201/17, а именно 31 март 2017 г., до действителното плащане на тези лихви,

– при условията на евентуалност, в случай че бъде отхвърлено искането му за обезщетение, да отмени решението на Комисията, съдържащо се в двете електронни писма от 26 януари 2017 г., и

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски по производствата пред двете инстанции.

41 С насрещната си жалба Printeos иска от Съда:

– да отмени частично точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, отнасяща се до увеличаването на обезщетението от 184 592,95 EUR с мораторни лихви, считано от обявяването на посоченото съдебно решение, и като се произнесе по същество, да осъди Комисията да заплати мораторни лихви върху това обезщетение, изчислени по лихвения процент за рефинансиране на ЕЦБ, увеличен с 3,5 процентни пункта, считано от датата на предявяване на иска, а именно 31 март 2017 г., до действителното плащане на тези лихви, и

– да осъди Комисията да заплати разноските по производствата пред двете инстанции.

42 Комисията иска насрещната жалба да бъде отхвърлена като недопустима или, при условията на евентуалност, като неоснователна и Printeos да бъде осъдено да заплати свързаните с нея съдебни разноски.

По жалбата

43 В подкрепа на жалбата си Комисията изтъква пет основания, изведени, първото, от нарушение от страна на Общия съд на правото на защита и на принципа ne ultra petita, второто, от погрешно тълкуване на член 266 ДФЕС, третото, от пропуска на Общия съд да вземе предвид новата правна уредба в областта на конкуренцията, четвъртото, от грешка при прилагане на правото, що се отнася до условията за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза, и петото, от нарушение на принципите на законност и на правна сигурност.

44 Най-напред следва да се разгледа първото основание, след това заедно второто и третото основание, след което петото основание и на последно място — четвъртото основание.

По първото основание, изведено от нарушение на правото на защита и на принципа ne ultra petita от Общия съд

Доводи на страните

45 С първото си основание Комисията изтъква, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото и е нарушил правото ѝ на защита, като е разрешил на Printeos да измени предмета на спора. Комисията припомня, че в хода на производството пред Общия съд, до етапа на въпросите в съдебното заседание, Printeos иска Комисията да бъде осъдена да му заплати сума, квалифицирана от него като „компенсаторни лихви“. Едва в отговор на въпрос на Общия съд в този смисъл Printeos преквалифицира тази сума като представляваща „мораторни лихви“.

46 Поради това Комисията смята, че като е действал по този начин, Общият съд е нарушил практиката на Съда относно задължението на съда на Съюза да разгледа исканията на страна, както са формулирани в писмените ѝ изявления, без да ги променя по предмет или по същество, и се е произнесъл ultra petita.

47 Printeos признава, че е преквалифицирал поисканите в иска си лихви по изрична покана на Общия съд, но подчертава, че става въпрос само за промяна в правната квалификация на претендираните от него лихви, която не се отразява на петитума на иска му за изплащане на 184 592,95 EUR, а именно точната сума, посочена в диспозитива на обжалваното съдебно решение.

Съображения на Съда

48 Следва да се констатира, че с иска си пред Общия съд Printeos иска Комисията да бъде осъдена да му заплати сумата от 184 592,95 EUR като лихви, квалифицирани от него като „компенсаторни“, за които то твърди, че има право да получи за периода от датата на условното плащане на глобата, наложена му с решението от 2014 г., до датата на възстановяването на тази глоба от Комисията.

49 Както обаче следва от точка 32 от обжалваното съдебно решение, в отговор на устен въпрос на Общия съд, зададен в хода на съдебното заседание, Printeos потвърждава, че използваното в иска му понятие „компенсаторни лихви“ следва да се разбира като „мораторни лихви“ по смисъла на решение от 12 февруари 2015 г., Комисия/IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83, т. 30).

50 Според Комисията, която в това отношение се позовава по-специално на решение от 7 юни 2018 г., Ori Martin/Съд на Европейския съюз (C-463/17 P, EU:C:2018:411, т. 18), като е допуснал преквалифицирането от страна на Printeos на исканите от него лихви, Общият съд е одобрил забранено изменение на предмета на спора в нарушение на правото на защита на Комисията, в резултат на което се е произнесъл ultra petita.

51 Тези доводи не могат да бъдат приети. От обжалваното съдебно решение става ясно, че Общият съд е изпълнил задължението, посочено в точка 18 от решение от 7 юни 2018 г., Ori Martin/Съд на Европейския съюз (C-463/17 P, EU:C:2018:411), да разгледа различните искания и основания, представени от ищеца или жалбоподателя, формулирани в писмените му изявления, без да ги променя по предмет или по същество.

52 Всъщност, за да присъди на Printeos лихви, които квалифицира като „мораторни“, Общият съд се основава единствено на фактите, твърдени от Printeos в иска му, а именно условното плащане на разглежданата глоба, отмяната на решението от 2014 г. със съдебното решение от

13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722) и задължението на Комисията да възстанови на датата, на която е постановено това решение, условно платената глоба.

53 Освен това Общият съд присъжда на Printeos като лихви точната сума, претендирана от него в иска му. Както следва от точка 74 от обжалваното съдебно решение, Общият съд отхвърля като просрочено и в противоречие с принципа за неизменяемост на исканията на страните искане на Printeos за увеличаване на лихвения процент, който следва да се използва за изчисляване на исканите лихви, спрямо лихвения процент, поискан в иска му.

54 Действително Общият съд е дал на исканите от Printeos лихви квалификация, различна от използваната от това дружество. По този начин обаче Общият съд само е приложил правната квалификация, която му се струва подходяща за твърдените от Printeos факти, в съответствие с принципа iura novit curia.

55 В това отношение от практиката на Съда следва, че задължението за плащане на мораторни лихви цели да обезщети в предварително фиксиран размер кредитора, който е бил лишен от възможността да разполага с вземане, и да подтикне длъжника да изпълни във възможно най-кратки срокове задължението си за плащане на това вземане (вж. в този смисъл решение от 12 февруари 2015 г., Комисия/IPK International, C-336/13 P, EU:C:2015:83, т. 30). Такова задължение може да се предвиди само когато главното вземане е безспорно по отношение на неговия размер или поне може да бъде определено въз основа на обективно установени елементи.

56 Колкото до компенсаторните лихви, тази категория лихви има за цел да компенсира времето, изтекло, преди съдът да е изчислил размера на вредата, без значение дали има забава на длъжника. Следователно тази категория попада в обхвата на споровете в областта на извъндоговорната отговорност на Съюза по смисъла на член 266, втора алинея ДФЕС и на член 340 ДФЕС (решение от 12 февруари 2015 г., Комисия/IPK International, C-336/13 P, EU:C:2015:83, т. 37).

57 Доколкото Общият съд е приел, че твърдените от Printeos в иска му факти — ако се приеме, че са установени — обосновават Комисията да бъде осъдена да заплати на това дружество сумата, претендирана от него като мораторни лихви по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 55 от настоящото решение, без да нарушава принципа ne ultra petita, той е могъл да преквалифицира искането, целящо плащането на тази сума, като имащо предвид плащането на мораторни лихви, което впрочем самото Printeos потвърждава в отговор на въпрос на Общия съд.

58 Всъщност, макар да трябва да се произнася само по искане на страните, които очертават рамките на спора, съдът не е обвързан от доводите, изтъкнати от тях в подкрепа на исканията им, тъй като в противен случай би могъл да се окаже принуден да основе решението си на погрешни правни съображения (решение от 21 септември 2010 г., Швеция и др./API и Комисия, C-514/07 P, C-528/07 P и C-532/07 P, EU:C:2010:541, т. 65 и цитираната съдебна практика).

59 Следователно обстоятелствата по настоящото дело са различни от тези по делото, по което е постановено решение от 7 юни 2018 г., Ori Martin/Съд на Европейския съюз (C-463/17 P, EU:C:2018:411), на което се позовава Комисията. Както следва от точка 23 от това решение, по това дело Общият съд е разгледал въпроса дали ответникът е допуснал нередовност, различна от твърдяната в жалбата на жалбоподателя.

60 За разлика от това, както вече бе посочено, в настоящото дело Общият съд се е основал изключително на твърдените от Printeos факти, за да му присъди точния размер, който то претендира в иска си. По този начин той нито се е съгласил със забранено изменение на предмета на спора в хода на производството, нито е нарушил правото на защита на Комисията.

61 Следователно първото основание трябва да бъде отхвърлено по същество.

По второто и третото основание, изведени съответно от погрешно тълкуване на член 266 ДФЕС и от пропуска на Общия съд да вземе предвид новата правна уредба в областта на конкуренцията

Доводи на страните

62 В рамките на второто си основание Комисията твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точки 55 и 56 от обжалваното съдебно решение, че при обстоятелствата в случая член 266, първа алинея ДФЕС налага на Комисията абсолютно и безусловно задължение да плати мораторни лихви, считано от датата на условното плащане на разглежданата глоба. Това тълкуване произтича според Комисията от погрешен прочит на практиката както на Съда, така и на Общ съд.

63 В рамките на третото си основание Комисията посочва, че от член 266 ДФЕС следва, че институцията, чийто акт е бил отменен, е длъжна да предприеме необходимите мерки за изпълнение на съдебното решение за отмяна. Член 90 от Делегиран регламент № 1268/2012 обаче представлявал механизъм за изпълнение на това задължение в случаите на глоби, наложени за нарушение на правилата за конкуренция. При положение че е приела ново решение след отмяната на решението от 2014 г. и е приложила член 90 от този делегирания регламент по отношение на възстановяването на разглежданата глоба, Комисията смята, че е изпълнила изцяло задълженията си, произтичащи от член 266 ДФЕС. Според нея с оглед на посочения член 90, който е приет след настъпването на фактите, разглеждани по делото, по което е постановено решение от 12 февруари 2015 г., Комисия/IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83), изводите от това решение трябва да бъдат нюансирани.

64 Комисията смята, че е трябвало да изплати на Printeos мораторни лихви само в случай на забава при възстановяването на платената от него глоба след отмяната на решението от 2014 г. Следователно в точка 67 от обжалваното съдебно решение Общият съд не се съобразил със същността и целта на мораторните лихви, които целят да подтикнат длъжника да изпълни незабавно задължението си за плащане. Общият съд объркал мораторни и компенсаторни лихви, за което свидетелства точка 56 от обжалваното съдебно решение, а в точка 32 от това решение направил неправилен прочит на точка 30 от решение от 12 февруари 2015 г., Комисия/IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83). В това отношение Комисията подчертава, че била длъжна да плати компенсаторни лихви само в случай на парично обезценяване в периода между датата на плащане на тази глоба и датата на възстановяването ѝ. В случая обаче не било налице подобно обезценяване.

65 Printeos оспорва доводите на Комисията и заявява, че поддържа възражението за незаконосъобразност на член 90 от Делегиран регламент № 1268/2012, което е повдигнало пред Общия съд.

Съображения на Съда

66 От практиката на Съда следва, че когато са събрани суми в нарушение на правото на Съюза, от това право произтича задължение те да бъдат върнат с лихвите (вж. в този смисъл решение от 19 юли 2012 г., Littlewoods Retail и др., C-591/10, EU:C:2012:478, т. 26).

67 Такъв именно е случаят, когато суми са събрани в приложение на акт на Съюза, който съдът на Съюза е обявил за невалиден или е отменил (вж. в този смисъл решение от 18 януари 2017 г., Wortmann, C-365/15, EU:C:2017:19, т. 37 и цитираната съдебна практика).

68 Що се отнася по-специално до отмяната от съда на Съюза на акт, който се отнася до плащането на сума на Съюза, Съдът е постановил, че плащането на мораторни лихви представлява мярка за изпълнение на съдебното решение за отмяна по смисъла на член 266, първа алинея ДФЕС, тъй като цели да обезщети в предварително фиксиран размер кредитора, който е бил лишен от възможността да разполага с вземането, и да подтикне длъжника да изпълни във възможно най-кратки срокове съдебното решение за отмяна (вж. решение от 12 февруари 2015 г., Комисия/IPK International, C-336/13 P, EU:C:2015:83, т. 30).

69 Следователно, като излага по същество в точки 55 и 56 от обжалваното съдебно решение същите съображения като изложените в точки 66—68 от настоящото решение, Общият съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото.

70 Що се отнася до довода на Комисията, изведен от член 90 от Делегиран регламент № 1268/2012, следва да се отбележи, както прави Общият съд в точка 61 от обжалваното съдебно решение, че тъй като става въпрос за разпоредба на вторичното право, тя трябва да се тълкува в съответствие с разпоредбите на първичното право, по-специално с член 266 ДФЕС.

71 Следователно Общият съд правилно е приел в точка 66 от обжалваното съдебно решение, че член 90 не е пречка Комисията да изпълни задължението си за плащане на мораторни лихви.

72 Всъщност член 90, параграф 2 от Делегиран регламент № 1268/2012 предвижда, че Комисията инвестира условно платените суми във финансови активи и по този начин гарантира сигурността и ликвидността на средствата, като същевременно се стреми да получи и финансов приход. Освен това съгласно параграф 4, буква а) от този член, когато разглежданата глоба или санкция е отменена или намалена, след изчерпване на всички правни средства за защита, недължимо събраните суми се връщат заедно с начислените лихви.

73 Така от член 90 от Делегиран регламент № 1268/2012 не следва, че когато Комисията е длъжна да възстанови размера на условно платена глоба, тя във всички случаи е освободена от задължението да начисли мораторни лихви върху този размер.

74 Действително, когато „начислените лихви“, които Комисията е длъжна да изплати съгласно параграф 4 от този член на заинтересованото лице едновременно с възстановяването на недължимо платения от него капитал, са равни или по-високи от мораторните лихви, дължими за този капитал, Комисията не е длъжна да плаща на заинтересованото лице, наред с начислените лихви, и мораторни такива.

75 Случаят обаче не е такъв в хипотезата, в която начислените лихви са с по-нисък размер от тези на дължимите мораторни лихви, дори когато не са начислени лихви, тъй като приходът от инвестирания капитал е отрицателен.

76 В тази хипотеза, за да изпълни задължението си по член 266 ДФЕС, Комисията е длъжна да изплати на заинтересованото лице разликата между размера на „начислените лихви“ по смисъла на член 90, параграф 4 от Делегиран регламент № 1268/2012 и размера на мораторните лихви, дължими за периода от датата на плащането на въпросната сума до датата на възстановяването ѝ.

77 В случая, след като е безспорно, че инвестирането от страна на Комисията на размера на глобата, платена от Printeos в изпълнение на решението от 2014 г., не е генерирало лихви, Общият съд правилно е приел, че Комисията е била длъжна да начисли лихви върху възстановяването на тази сума на Printeos след отмяната на това решение, без член 90 от Делегиран регламент № 1268/2012 да е пречка за това.

78 Общият съд също така правилно е квалифицирал тези лихви като „мораторни“. Всъщност става въпрос за лихви, които трябва да съпътстват плащането на главно вземане, което е безспорно по отношение на неговия размер, а именно размера на глобата, наложена на Printeos с решението от 2014 г., която то е платило условно и която е трябвало да му бъде възстановена след отмяната на това решение. Както следва от съдебната практика, цитирана в точка 55 от настоящото решение, дължимите в подобна хипотеза лихви са мораторни.

79 Така, противно на твърдяното от Комисията, в обжалваното съдебно решение Общият съд не е объркал мораторните и компенсаторните лихви. Доколкото главното вземане, което трябва да бъде възстановено на Printeos, е безспорно и не трябва да бъде предмет на съдебна оценка, от цитираната в точка 56 от настоящото решение съдебна практика следва, че в случая не може да става въпрос за плащане на компенсаторни лихви.

80 Предходните съображения не са в противоречие с решение от 5 септември 2019 г., Европейски съюз/Guardian Europe и Guardian Europe/Европейски съюз (C-447/17 P и C-479/17 P, EU:C:2019:672), на което се позовава Комисията в писмените си изявления.

81 От точка 56 от това решение следва, че за определянето на размера на мораторната лихва, която трябва да бъде заплатена на предприятие, платило наложена от Комисията глоба, след като тази глоба е била отменена, тази институция трябва да приложи определения за целта размер с Делегиран регламент № 1268/2012. Става въпрос обаче за позоваване не на член 90 от този регламент, в който не се посочва никакъв лихвен процент, а на член 83 от посочения регламент, който определя лихвения процент за вземанията, които не са изплатени на крайната дата.

82 От друга страна, трябва да се припомни, както следва от точка 54 от решение от 5 септември 2019 г., Европейски съюз/Guardian Europe и Guardian Europe/Европейски съюз (C-447/17 P и C-479/17 P, EU:C:2019:672), че по делото, по което е постановено това решение, Комисията е приела решение за връщане на съответното предприятие на частта от отменената от съда на Съюза глоба заедно с мораторни лихви, чийто размер не е бил оспорен от това предприятие.

83 Съдът е трябвало единствено да определи дали тази липса на оспорване е пречка посоченото предприятие да предяви иск за обезщетение, за да бъде обезщетено за вредите, произтичащи от лишаването му от възможността да разполага с недължимо платената сума, която не е покрита от размера, съответстващ на мораторните лихви, които трябва да се платят от Комисията — въпрос, на който Съдът е отговорил отрицателно (решение от 5 септември 2019 г., Европейски съюз/Guardian Europe и Guardian Europe/Европейски съюз, C-447/17 P и C-479/17 P, EU:C:2019:672, т. 64).

84 Не може да се приеме и доводът на Комисията, че задължението ѝ да възстанови условно платената глоба, е възникнало едва на датата, на която е постановено съдебното решение за отмяна на тази глоба, така че мораторни лихви, изчислени от датата на условното плащане на

посочената глоба, не могат да представляват подтик „да [се] изпълни във възможно най-кратки срокове съдебното решение за отмяна“ по смисъла на точка 30 от решение от 12 февруари 2015 г., Комисия/IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83).

85 От една страна, този подтик е само една от двете цели на плащането на мораторни лихви, предвидени от Съда в това решение. Начисляването на мораторни лихви, считано от датата на условното плащане на разглежданата глоба, обаче преследва другата цел, посочена от Съда, а именно обезщетяването в предварително фиксиран размер на предприятието, платило глобата, за лишаването му от възможността да разполага със средствата си през периода от датата на условното плащане на посочената глоба до датата на възстановяването ѝ.

86 От друга страна, в случай на отмяна на решение, отнасящо се до условното плащане на сума като глоба, наложена за нарушение на правилата за конкуренция, задължението да се възстанови платената сума заедно с мораторни лихви, изчислени от датата на плащането на тази сума, представлява подтик за съответната институция да проявява особено внимание при приемането на такива решения, които могат да включват задължението за незабавно плащане на значителни суми от частноправен субект.

87 От всички изложени по-горе съображения следва, че второто и третото основание трябва да бъдат отхвърлени по същество.

По петото основание, изведено от нарушение на принципите на законност и на правна сигурност

Доводи на страните

88 С петото си основание Комисията изтъква, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото и е нарушил принципите на законност и на правна сигурност, като е приел, че тя е била длъжна да заплати на Printeos лихви върху размера на подлежащата на възстановяване глоба, изчислени на основа, различна от предвидената в член 2, параграф 3, втора алинея от решението от 2014 г. Комисията подчертава, че тази разпоредба не е оспорена от Printeos и следователно е окончателна. Освен това тя повтаря доводите си, изложени в рамките на третото и четвъртото основание, че не е длъжна да плаща лихви на Printeos, тъй като веднага след отмяната на решението от 2014 г. тя незабавно е възстановила платената от това дружество глоба и през периода от датата на плащането на тази глоба до датата на възстановяването ѝ не е имало парично обезценяване.

89 Printeos оспорва доводите на Комисията и поддържа, че петото основание трябва да бъде отхвърлено.

Съображения на Съда

90 Най-напред, по съображенията, изложени при разглеждането на второто и третото основание, следва да се отхвърлят доводите на Комисията, изведени, от една страна, от факта, че след отмяната на решението от 2014 г. тя е възстановила незабавно платената от Printeos глоба, и от друга страна, от твърдяната липса на парично обезценяване в периода между датата на плащане на тази глоба и датата на възстановяването ѝ. Всъщност става въпрос само за повторение на доводите, които вече бяха разгледани и отхвърлени при анализа на тези две основания.

91 Доводът на Комисията, че тъй като член 2, параграф 3, втора алинея от решението от 2014 г. нито е оспорен от Printeos, нито е отменен от Общия съд, тя била длъжна да изплати на това дружество лихви само при условията, предвидени в член 90 от Делегиран регламент № 1268/2012, посочен в този член 2, параграф 3, втора алинея, също не може да се приеме.

92 Следва да се отбележи, че член 2, параграф 3, втора алинея от решението от 2014 г. се отнася само до условията, при които в случай на подаване на жалба от предприятие, засегнато от това решение, това предприятие трябва да покрие размера на глобата към крайния срок за плащането ѝ или като предостави приемлива финансова гаранция, или като изплати условно размера на глобата в съответствие с член 90 от Делегиран регламент № 1268/2012. Следователно тази разпоредба не се отнася до условията, при които в случай на отмяна на посоченото решение Комисията ще възстанови размера на условно платената от това предприятие глоба заедно с лихвите.

93 Освен това член 2, параграф 3, втора алинея от решението от 2014 г. само повтаря това, което вече следва от член 90 от Делегиран регламент № 1268/2012. Както обаче става ясно от точка 71 от настоящото решение, последният член не може да освободи Комисията от задължението ѝ да плати мораторни лихви на предприятие в положението на Printeos.

94 Всъщност, както следва от точка 68 от настоящото решение, в случай на отмяна на решение, с което се налага глоба за нарушение на правилата за конкуренция, задължението на Комисията да възстанови размера на условно платената глоба заедно с мораторни лихви за периода от датата на условното плащане на тази глоба до датата на възстановяването ѝ, произтича пряко от член 266 ДФЕС.

95 От това следва, че Комисията не разполага с компетентност да приема с индивидуално решение условията, при които ще изплати мораторни лихви в случай на отмяна на решението, с което е наложена глоба, която е била условно платена.

96 Поради това петото основание трябва да бъде отхвърлено по същество.

По четвъртото основание, изведено от грешка при прилагане на правото, що се отнася до условията за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза

Доводи на страните

97 С четвъртото си основание Комисията твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че отказът да се платят лихви върху размера на наложената на Printeos глоба за периода от датата на условното плащане на тази глоба до датата на възстановяването ѝ, представлява достатъчно съществено нарушение на член 266 ДФЕС, което е причинило на Printeos безспорна и подлежаща на количествена оценка вреда, която тя е била длъжна да поправи.

98 В този смисъл Комисията повтаря доводите си, изложени в рамките на другите основания за обжалване, според които, от една страна, Общият съд се е позовал на погрешно тълкуване на член 266 ДФЕС и не е отчел в достатъчна степен член 90 от Делегиран регламент № 1268/2012, както и член 2, параграф 3, втора алинея от решението от 2014 г., който не е оспорен от Printeos, а от друга страна, не е имало парично обезценяване в периода между датата на плащането на разглежданата глоба и датата на възстановяването ѝ.

99 Комисията добавя, че при всички положения Printeos не е доказало, че е претърпяло вреди, поради факта че е платило условно глобата, наложена му с решението от 2014 г. По-специално в хода на административното производство Printeos нито твърдяло, че не може да плати тази глоба, нито е доказало, че именно поради това е трябвало да прибегне до външно финансиране. В това отношение Комисията твърди, че противно на посоченото в точка 73 от обжалваното съдебно решение, тя в нито един момент не е приела претендирания от Printeos размер, подлежащ на обезщетяване, а още по-малко основанието, по силата на което това дружество е поискало този размер.

100 Printeos оспорва доводите на Комисията и поддържа, че четвъртото основание трябва да бъде отхвърлено.

Съображения на Съда

101 В началото следва да се отбележи, че доколкото в рамките на четвъртото основание Комисията повтаря вече изложени от нея доводи в рамките на другите основания за обжалване, които вече са разгледани, тези доводи трябва да се отхвърлят поради същите причини като тези, които обосновават отхвърлянето на тези основания.

102 Ето защо трябва да се разгледат единствено доводите на Комисията, че пропускът ѝ да плати мораторни лихви на Printeos, не представлява достатъчно съществено нарушение на член 266 ДФЕС и не му е причинил никакви вреди.

103 В това отношение е важно да се припомни, че според постоянната практика на Съда, когато институция на Съюза разполага само със значително ограничена свобода на преценка или дори не разполага с такава, самото нарушаване на правото на Съюза може да е достатъчно, за да се установи наличието на достатъчно съществено нарушение на това право, което може да ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза (решения от 4 юли 2000 г., Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, EU:C:2000:361, т. 44 и от 19 април 2007 г., Holcim (Deutschland)/Комисия, C-282/05 P, EU:C:2007:226, т. 47).

104 От точки 67 и 68 от настоящото решение обаче става ясно, че след отмяната на решението от 2014 г. Комисията е била длъжна да възстанови на Printeos размера на условно платената глоба заедно с мораторни лихви, като не е разполагала с никаква свобода на преценка относно възможността за плащане на такива лихви.

105 От друга страна, доколкото Комисията е пропуснала да изплати такива лихви на Printeos, очевидно е, че последното е претърпяло вреди, равни на размера на неполучените лихви. Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е осъдил Комисията да заплати тази сума.

106 От изложените по-горе съображения следва, че четвъртото основание трябва да се отхвърли по същество, както и жалбата в нейната цялост.

По насрещната жалба

Доводи на страните

107 Printeos припомня, че като се произнася по второто му искане, в точки 76 и 77 от обжалваното съдебно решение Общият съд е решил да му присъди мораторни лихви, изчислени по лихвения процент за рефинансиране на ЕЦБ, увеличен с 3,5 процентни пункта, върху размера от

184 592,95 EUR едва от обявяването на това съдебно решение до плащането в пълен размер от Комисията, а не както то е искало, считано от 1 февруари 2017 г., датата на възстановяването на разглежданата глоба.

108 Според Printeos обаче по същите съображения като изложените в обжалваното съдебно решение относно мораторните лихви, приложими към размера на глобата, която трябва да се възстанови, Общият съд е трябвало да осъди Комисията да заплати мораторни лихви върху обезщетението от 184 592,95 EUR, считано от датата на възстановяване на недължимо платената глоба или най-късно от датата на предявяване на иска, а именно 31 март 2017 г.

109 Поради това Printeos иска от Съда да му присъди мораторни лихви по лихвения процент за рефинансиране на ЕЦБ, увеличен с 3,5 процентни пункта, върху сумата от 184 592,95 EUR, считано от датата на предявяване на иска по дело T-201/17, а именно 31 март 2017 г.

110 Комисията отговаря най-напред, че насрещната жалба е недопустима, тъй като означава изменение на исканията, направени от Printeos пред Общия съд.

111 Във всеки случай Комисията смята, че насрещната жалба е неоснователна и трябва да се отхвърли, тъй като по изложените в жалбата му съображения Printeos няма право на лихви. Тя добавя, че Printeos неправилно твърди, че сумата от 184 592,95 EUR е ликвидна, като се има предвид, че единственият ликвиден размер, определен преди предявяването на иска пред Общия съд, е този на условно платената от Printeos глоба. Следователно лихвите, които тази сума можела да генерира, се определяли само в обжалваното съдебно решение, при това неправилно.

112 Според Комисията претендираните от Printeos лихви на основание на второто му искане пред Общия съд са лихви върху лихви. От решение от 12 февруари 2015 г., Комисия/IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83, т. 54 и 76) обаче следвало, че капитализирането на лихви не е обосновано.

Съображения на Съда

113 В началото следва да се отхвърли повдигнатото от Комисията възражение за недопустимост на насрещната жалба.

114 Всъщност, както следва от обжалваното съдебно решение, с второто си искане пред Общия съд Printeos настоява Комисията да бъде осъдена да му заплати лихви върху сумата от 184 592,95 EUR за периода от 1 февруари 2017 г. до датата на действителното плащане на тази сума.

115 Този период включва периода от 31 март 2017 г., датата на подаване на иска на Printeos пред Общия съд, до датата на действителното плащане на претендираната с този иск главница.

116 От това следва, че като иска от Съда, след частична отмяна на обжалваното съдебно решение, да осъди Комисията да заплати лихви върху сумата от 184 592,95 EUR за посочения в предходната точка период, Printeos не е изменило предмета на спора пред Общия съд. То само оттегля част от второто си искане пред Общия съд, а именно частта, която се отнася до плащането на лихви за периода от 1 февруари до 31 март 2017 г.

117 При това положение насрещната жалба е допустима и трябва да се разгледа по същество. Доколкото обаче Printeos оспорва отхвърлянето от Общия съд на искането му за плащане на лихви върху претендираната с иска му главница единствено за периода след 31 март 2017 г. — датата на предявяване на иска му пред Общия съд, следва да се вземе предвид само този период.

118 Следва да се отбележи, че в точка 76 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че на Printeos следва да се присъдят мораторни лихви по лихвения процент за рефинансиране на ЕЦБ, увеличен с 3,5 процентни пункта, считано от обявяването на това съдебно решение до плащането в пълен размер от Комисията, като цитира решение от 10 януари 2017 г., Gascogne Sack Deutschland и Gascogne/Европейски съюз (T-577/14, EU:T:2017:1, т. 178 и 179).

119 В точка 77 от обжалваното съдебно решение Общият съд добавя, че второто искане на Printeos трябва да се отхвърли, доколкото има за цел да се присъдят мораторни лихви от 1 февруари 2017 г.

120 Ето защо следва да се констатира, че освен препращането към точки 178 и 179 от решение от 10 януари 2017 г., Gascogne Sack Deutschland и Gascogne/Европейски съюз (T-577/14, EU:T:2017:1), Общият съд не е изложил никакви мотиви за отхвърлянето на искането на Printeos, посочено в предходната точка на настоящото решение. Както обаче следва от точки 171—173, решение от 10 януари 2017 г., Gascogne Sack Deutschland и Gascogne/Европейски съюз (T-577/14, EU:T:2017:1) се отнася до случай, който е различен от този по настоящото дело, доколкото в това решение са били начислени компенсаторни лихви от датата на предявяване на иска, така че не е било оправдано присъждането на мораторни лихви за същия период.

121 От друга страна, противно на твърдяното от Комисията, в точки 54 и 76 от решение от 12 февруари 2015 г., Комисия/IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83) Съдът не е изключил във всички случаи капитализирането на лихвите, които институция на Съюза трябва да заплати, а само констатира, че никакво особено обстоятелство по делото, по което е постановено това решение, не оправдава подобна капитализация.

122 В случая обаче следва да се констатира, от една страна, че задължението на Комисията да начисли мораторни лихви върху възстановяването на размера на условно платената от Printeos глоба, произтича от член 266 ДФЕС и от свързаната с него практика на Съда, и по-специално от решение от 12 февруари 2015 г., Комисия/IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83, т. 31 и 71).

123 От друга страна, от точки 22 и 25 от обжалваното съдебно решение следва, че Printeos ясно е припомнило на Комисията задълженията ѝ, произтичащи от член 266 ДФЕС и от свързаната с него съдебна практика, и е поискало не само възстановяването на размера на условно платената от него глоба, но и плащането на лихви върху този размер, считано от датата на плащане на посочения размер до датата на възстановяването му. Комисията обаче отказва да изплати такива лихви и само възстановява размера на тази глоба.

124 Тези особени обстоятелства по настоящото дело обосновават капитализирането на претендираните от Printeos лихви с иска му пред Общия съд. Всъщност при липсата на такава капитализация Printeos по никакъв начин не би било обезщетено за лишаването му от възможността да ползва през периода от датата на предявяване на иска му до датата на обявяване на обжалваното съдебно решение размера от лихвите, които е имало право да получи съгласно член 266 ДФЕС едновременно с възстановяването на размера на глобата, който то е платило условно на Комисията, въпреки че ясно е поискало от последната заплащането на такива лихви, което тя незаконосъобразно е отказала.

125 От това следва, че като е отхвърлил в точка 77 от обжалваното съдебно решение второто искане на Printeos за периода от 31 март 2017 г., Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото.

126 Поради това насрещната жалба следва да бъде уважена и точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение да бъде отменена.

По жалбата пред Общия съд

127 В съответствие с член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, ако решението на Общия съд бъде отменено, Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.

128 Такъв е настоящият случай, що се отнася до второто искане в иска на Printeos.

129 По съображенията, изложени в точки 122—124 от настоящото решение, следва да се уважи второто искане в иска на Printeos и да му се присъдят мораторни лихви върху сумата от 184 592,95 EUR, считано от 31 март 2017 г. до плащането в пълен размер от Комисията, по лихвения процент за рефинансиране на ЕЦБ, увеличен с 3,5 процентни пункта, по аналогия с член 83, параграф 2, буква б) от Делегиран регламент № 1268/2012.

По съдебните разноски

130 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

131 В случая, тъй като Printeos е поискало Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски и последната е загубило делото, тя следва да бъде осъдена да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и тези, които Printeos е направил във връзка с първоинстанционното производство по дело T-201/17 и с настоящото производство по обжалване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Отменя точка 2 от диспозитива на решението на Общия съд на Европейския съюз от 12 февруари 2019 г., Printeos/Комисия (T-201/17, EU:T:2019:81).

3) Осъжда Европейската комисия да заплати на Printeos SA лихви, изчислени по лихвения процент, фиксиран от Европейската централна банка за нейните основни операции по рефинансиране, увеличен с 3,5 процентни пункта, върху сумата от 184 592,95 EUR за периода от 31 март 2017 г. до датата на плащането в пълен размер.

4) Европейската комисия понася, освен направените от нея съдебни разноски във връзка както с първоинстанционното производство по дело T-201/17, така и с производството пред Съда, и съдебните разноски на Printeos SA във връзка със същите тези производства.

Подписи